

til Kravet om at gøre Københavns Befæstning til et Led af vor Forsvarsplan. Disse Vælgere refererede mig, at han til at begynde med søgte at komme noget udenom Spørgsmaalet, men efter at det var formet meget skarpt og havde faaet følgende Ordlyd: „Vil Laust Rasmussen gaa med til, at Københavns Landbefæstning indgaar som Led i Forsvarsordningen? Svar Ja eller Nej!“ Saa svarede det ærede Medlem: „Nej! Ere I saa tilfredse!“ Jeg skal hilse det ærede Medlem og sige, at hans Vælgere derovre vente, at han staar ved sit Løfte fra den Dag, det er givet under en saadan Form, at hans Vælgere anse det for umuligt, at han kan stemme for det her foreliggende Forslag. De vente altsaa, at deres Repræsentant staar ved sit Ord fra den Dag.

Det er for øvrigt ikke ganske almindeligt at høre af Reformpartiets Vælgere ude omkring i Landet, at de ubetinget stole paa, at deres Repræsentanter holde, hvad de have lovet. Vi høre den ene Gang efter den anden, naar vi tale med Vælgere om dette eller hint Løfte, som er dem givet, at de sige, ja, vi kunne nu en Gang ikke stole paa de Rigsdagsmænd, og saa slaa de det hen med et Spørgsmaal, der lyder omtrent saaledes: Men ere da de andre Partiers Rigsdagsmænd synderlig bedre? Vi ere komne dertil, at store Dele af Befolkningen se med Mistro hen paa de Mænd, der repræsenterer dem paa Tinge. Vi ere komne saa dybt ned, at dette at være Politiker af store Dele af Befolkningen anses for at være en Stilling, hvor man ikke saadan skal regne alt for stærkt med, at man holder et givet Ord. Det er for øvrigt ikke underligt, at man har faaet en vis Mistro til det offentlige Livs Mænd, naar man ser, hvorledes det er gaaet gennem de sidste Aars Politik, at Vælgere ere blevne snydte og narrede den ene Gang efter den anden. De have troet paa deres Mænd, men det har vist sig, at Mændene have svigtet dem, og man kan derfor forstaa, at disse Vælgere slaa sig til Ro med dette: Ja, men de ere vist ens alle sammen.

Hvad der er sket i den Sag, som er paa Tale i disse Dage, og navnlig er sket fra de højeste Steder, er heller ikke egnet til at bibringe Vælgere den Forstaaelse, at givne Løfter skulle holdes. Jeg skal minde om, at i den Valgkamp, jeg førte sidste Foraar overfor Justitsministeren, sagde den højtærede Justitsminister bl. a., at den Forsvarsordning, som da forelaa, og som Ministeriet havde fremsat, stod

og faldt Ministeriet med. Han sagde det saa eftertrykkeligt, at der slet ingen Tvivl var. De stod og faldt, sagde han, baade som Folketingsmænd og Ministre med denne Sags Gennemførelse. Han anførte mod den nuværende Landbefæstning de 9 Punkter, som Forsvarskommissionens Flertal anførte imod den. Han gjorde gældende saa stærkt, som det var ham muligt, at den Landbefæstning, vi nu havde, var en Ulykke for Landet, derfor skulde den lægges ned, og i Stedet for skulde vi have de fremskudte, forberedte Stillinger. Naar vi ikke kunde faa dem, var Ministeriets Mission endt, saa gik det, og saa maatte andre komme efter det. Det viste sig, at Ministeriet kunde ikke gennemføre det, og at Ministeriet gik, men det viste sig ogsaa, at de fleste af dem kom igen; det viste sig, at de ikke forlange, at Vælgere skulle tro ret meget paa, hvad de sige. Det vil komme til at staa saaledes, i alt Fald i den nærmeste Tid, at de Mænd, der sidde i offentlige Stillinger, ikke have Krav paa at blive troede, og det er deres egen Skyld, for de handle ikke saaledes, at Vælgere kunne tro dem. Det er ikke alene den højtærede Justitsminister, dette gælder, thi Forholdet er jo det, at saa godt som alle Ministeriets Medlemmer have anvendt den samme Tale ved Valgene og have handlet ganske paa samme Maade som den højtærede Justitsminister; de have heller ikke staaet ved det Ord, de have givet deres Vælgere.

Det ser ud til, at der er forskellige Opfattelser til forskellige Tider af, hvorledes den samme Sag skal ses. Under disse Forhandlinger er ved forskellige Lejligheder det Folketog, som gik gennem København forleden Dag, blevet omtalt. Det er blevet gjort gældende, at det var rigtigt, naar Kongen nægtede at modtage en Deputation derfra. Jeg finder det ogsaa rigtigt, men jeg kan ikke nægte mig at gøre en Sammenligning mellem det, der skete den Dag, og det, der skete i Morgen for 8 Aar siden. Den Gang havde vi faaet et Ministerium, for hvilket man ønskede, at Folket ved en Deputation til Majestæten skulde sige Tak. Den Gang var der intet i Vejen for, at Kronen kunde modtage en Deputation, der talte i Anledning af, at vi havde faaet et Ministerium. Men nu, da man kommer og ogsaa ønsker at tale med Majestæten om et Ministerium, vi have faaet, saa siges der Nej....

Formanden: Det ærede Medlem har ikke Lov at bringe Majestæten ind i Debatten.